

[Anne Grete Holmsgård]

behøver at stille sig op i den almindelige kø. Alt sammen vedtages, eller fremlægges i hvert tilfælde, i den nødvendige politiks hellige navn, hvor man forsøger at foregøgle folk i almindelighed, at statsunderskud og betalingsbalanceunderskud kun kan klares ved, at der lægges yderligere byrder over på de dårligst stillede i samfundet, og hvor man hårdnakket nægter overhovedet at lave en fordelingspolitik, der virkelig tager fat dér, hvor problemerne er, over vores afsindigt asociale skattesystem, over den vanvittige trafik, der består i, at man låner pengene til at finansiere budgetunderskuddet med, over den politik, der består i, at man smider 30.000 ekstra ud i arbejdsløshed. Det koster i sig selv 3½ mia kr. i løbet af det næste år at kaste de mennesker ud i arbejdsløshed.

Jeg synes naturligvis, at det var interessant at høre, hvad ordføreren for landets største arbejderparti havde at sige heroppefra, og det var ganske klart, at hr. Svend Auken mente, at den politik, der bliver vedtaget i dag, og det finanslovsforslag, der er lagt frem, er asocialt. Jeg havde naturligvis ikke ventet, at hr. Svend Auken ville sige andet.

Men det var egentlig noget andet, hr. Svend Auken sagde, der interesserede mig mere, og det var det, der handlede om hr. Svend Aukens beklagelser over, at socialdemokratiet ikke havde været inviteret til forhandling. De havde virkelig gjort, hvad de kunne, men ak, regeringen ville altså ikke tale med dem, den ville ikke skubbe fremskridtspartiet til side og tale med socialdemokratiet om, hvad der egentlig skulle gennemføres. Jeg kunne kun opfatte det som den oversete bænkevarmers råb ud i salen her: skræl fremskridtspartiet af, og tag socialdemokratiet ind i varmen, så vi igen kan få det berømtlige samarbejde hen over midten!

Dette samarbejde hen over midten er lige præcis det, som i alle de øvrige kriseår har vist sig at være en katastrofe, fordi det har bygget på de samme ingredienser som dem, den nuværende regering lægger op til, med undtagelse af privatiseringsforslagene. Det har bygget på en stram indkomstpolitik, det har bygget på offentlige besparelser, der, om end i mildere variant, også har ramt de dårligst stillede i samfundet, og det har bygget på den illusion, at man tror, at man kan konkurrere sig ud af krisen. Man bliver ved med at postulere, at det giver øget beskæfti-

gelse, hvis bare lønningerne bliver holdt nede, hvis bare renteniveauet kommer ned, hvis bare arbejdsgiverne ikke hele tiden har det alt for besværligt med ulidelige skatteregler osv., osv.

Og hvad har den politik så ført til, den politik, der er gået hen over midten i alle de år? Ja, den har ført til det, man har postuleret. Den har ført til øget arbejdsløshed. Den har ført til, at man måtte skære dybere og dybere i budgetterne, når det kom til stykket, og den har ført til en øget gældsætning i udlandet.

Det er faktisk temmelig deprimerende at høre socialdemokratiets ordfører stå heroppe og lægge op til, at det er det, der er alternativet til den borgerlige regering. Er det virkelig det eneste, socialdemokratiet med hele deres apparat, med deres solide fodfæste, ja dominans i fagbevægelsen har at sige i dag, hvor nogle herinde gennemfører nogle dybt asociale omlægninger af og begrænsninger i bloktilskuddene? Det synes jeg er meget nedslående, og jeg synes, det er meget deprimerende, hvis det er det varemærke, socialdemokratiet vil føre sig frem med. Var det ikke på tide, at man kom op af starthullerne og forsøgte at mobilisere sine egne medlemmer, sådan at man reelt havde et alternativ til det, der foregår i øjeblikket? Man ved jo godt, at i det alternativ hen over midten er alle de mærkesager fra socialdemokratiets side, der bare er lidt perspektiv i, ikke andet end pæne ord på et stykke papir, de er umulige at gennemføre. De kan kun gennemføres, hvis man orker at se til venstre i salen, men det har man hidtil været så bange for, så ræd for, at det har man endelig ikke villet gøre. Når nu man havde fået skrællet SF af sidste år, så skulle man endelig ikke se til den side én gang til. Derfor kører socialdemokratiet videre i den samme trummerum.

Det er selvfølgelig en af forklaringerne på, at socialdemokratiets egne medlemmer, deres egne sympatisører, som virkelig er mange, i øjeblikket faktisk ikke aner, hvad de skal gøre for at få et kursskifte. Vi ved jo godt, at det kursskifte kun kan komme, hvis de lægger pres på socialdemokratiet, og det vil jeg da opfordre dem kraftigt til.

Steffensen (KrF):